

Caro 3

#Like
me

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

HOOFDSTUK 1

Nog vijftien minuten. Nog vijftien ellenlange en eeuwigdurende minuten moest Caro hier nog wachten...

Ze stond op de parking van het trainingscentrum. Straks zou hier de bus toekomen met alle spelers van de nationale voetbalploeg en hun hele entourage. De Devils kwamen terug van Nieuw-Zeeland. Daar hadden ze drie weken lang het beste van zichzelf gegeven tijdens het wereldkampioenschap. En vandaag kwamen ze terug, een uurtje geleden waren ze geland op de luchthaven en nu waren ze onderweg naar hier, naar het trainingscentrum.

Caro stond niet alleen te wachten op hun feestelijke aankomst, er stonden wel honderden supporters klaar om de voetballers te begroeten en toe te juichen. De fans waren van kop tot teen uitgedost: ze hadden de Belgische driekleur op hun wangen geschminkt, ze droegen een voetbalshirt van hun favoriete speler en wapperden enthousiast met Belgische vlaggetjes op de maat van de bonkende beats die over de hele parking galmden. Caro had zelfs een kind gezien met een hanenkam in de drie kleuren van de Belgische vlag!

Waar de bus straks zou stoppen en de spelers een voor een zouden uitstappen, stond een groot podium. Een bekende dj speelde

de grootste hits van het moment en iedereen zong luidkeels mee. Over de hele parking hing een extatische feeststemming, iedereen stond vol ongeduld te wachten tot ze de bus de parking zouden zien oprijden. Ook Caro was door het dolle heen en kon haar geluk niet op. Maar zij stond hier niet om de voetballers te begroeten. Niet dat het hele wereldkampioenschap haar niets kon schelen. Ze had naar alle matches van de Devils gekeken en luidkeels zitten supporteren met Titin en Wolfs, maar Caro was niet zo'n grote supporter als de andere mensen die stonden te wachten. Neen, zij stond hier met een andere reden: zij was hier aan het wachten op iemand anders, op iemand die niet had gevoetbald, maar wel mee was naar Nieuw-Zeeland. Caro stond hier te wachten op Vince...

De laatste keer dat ze elkaar gezien hadden, was op het trouwfeest van Olivier en Philippe. De hele avond hadden ze samen gedanst, ze hadden luidkeels zitten meezingen met de liedjes en hadden dicht tegen elkaar gestaan tijdens de vele slows. Het was geweldig geweest! Maar de dag erna vertrok Olivier, samen met de nationale voetbalploeg, al naar Nieuw-Zeeland en hij wou tijdens zo'n stresserende periode zijn familie bij hem hebben. Dus Vince ging mee. Tot grote spijt van Caro... Zij had liever gehad dat Vince in België zou blijven en dat ze hem elke dag kon zien. Of dat zij zou kunnen meegaan naar Nieuw-Zeeland. Ze wou gewoon Vince niet meteen weer moeten missen, ze waren nog maar pas samen. Maar Caro beseftte ook maar al te goed dat het niet kon, Vince zou sowieso de dag nadien op het vliegtuig naar Nieuw-Zeeland stappen, daar kon zij niets aan veranderen.

Dus na de bruiloft moest het kersverse koppel al meteen afscheid nemen. 'Ik stuur je elke dag!' had Vince beloofd. 'Wat zeg ik, elk uur!'

Caro had triest geknikt. Ze gaf Vince een warme, innige knuffel. 'Ik ga je missen,' gaf ze toe.

'Ik jou ook,' had Vince gefluisterd. 'Ik jou ook...'

De drie weken die daarop volgden, probeerden Vince en Caro contact te houden en elkaar zoveel mogelijk te horen. Maar dat ging niet zo makkelijk als ze hadden gehoopt... Tussen België en Nieuw-Zeeland zit er een gigantisch tijdsverschil van twaalf uur! Als het hier ochtend was en Caro net wakker werd, was het in Nieuw-Zeeland al avond en kroop Vince al zowat in bed. Caro en Vince leefden letterlijk op andere momenten.

Toch deden Vince en Caro er alles aan om elkaar te horen of te zien. Vince hield de belofte die hij na de bruiloft had gemaakt en stuurde Caro elk uur een bericht. Vaak maakte hij een foto van waar hij op dat moment was en wat hij daar aan het doen was: een vers sapje drinken met Philippe in de bar van het hotel, een wandeling in een prachtig nationaal park op een vrije dag of een selfie in de gangen van het stadion waar de Devils die avond zouden spelen. Vince stuurde het allemaal naar Caro. En als zij dan 's ochtends wakker werd, was het eerste wat ze zag een hele reeks foto's van Vince. Elke ochtend opnieuw toverden die foto's een verliefde glimlach op haar gezicht.

Een paar keer hadden Caro en Vince elkaar proberen videobellen. Dan bleef Caro langer wakker zodat ze toch een uurtje met elkaar konden praten. Maar dat videobellen liep niet van een leien dakje, de verbinding was verschrikkelijk. Het internet van het hotel viel elke tien seconden weg. En als het een keer niet wegviel, dan was het vaak niet sterk genoeg en veranderde het beeld van Vince in een hoop wazige pixels en klonk zijn stem alsof hij een metalen robot

was. Wat een gedoe! Toch genoot Caro met volle teugen van die momenten samen, ook al konden ze geen volwaardig gesprek hebben en zag ze Vince maar half. Caro trok er zich niets van aan. Dit was beter dan niets!

Maar Caro was blij dat die drie weken eindelijk achter de rug waren! Het was fijn dat ze Vince zoveel had gehoord, maar die drie weken leken ook een eeuwigheid. Er kwam maar geen einde aan! Tot nu... Binnen een paar minuten zou Caro Vince eindelijk terugzien. Eindelijk zou ze hem om de nek kunnen vliegen en hem weer plat knuffelen. Wat keek ze daar naar uit!

BZZZ! BZZZ! Caro's gsm trilde in haar broekzak. Dat zal Vince zijn! Snel nam ze haar gsm. Het was inderdaad een bericht van Vince. Haar lichaam vulde zich met een warme, gelukzalige gloed. Haar mondhoeken krulden vanzelf omhoog en de grootste glimlach verscheen op haar gezicht.

VINCE

We zijn er bijna! Nog tien minuten denk ik. Tot straks! 🤖

Snel typte Caro een antwoord.

CARO

Ik kan niet wachten om je te zien! 🤖 XX

Het bericht was verzonden en opgewekt stak Caro haar gsm weg. Nog tien minuten! En dan zou ze Vince eindelijk zien! Caro begon

bijna te zweven bij het idee alleen al. Ze zou het wel kunnen uitroepen van geluk!

'Vind je het ook zo spannend?' vroeg de enthousiaste vrouw die naast Caro stond. Ze had de grote, gelukzalige glimlach op Caro's gezicht opgemerkt. 'Ik kan ook echt niet wachten om onze nationale trots eindelijk eens in het echt te zien! Dit is zo geweldig!' ging de vrouw uitbundig verder. Caro beaamde vriendelijk.

'Wacht, wil je anders ook wat schmink?' De vrouw begon in haar handtas te zoeken. 'Ik heb toch wat over. En dan ben je wat feestelijker!' De vrouw haalde een blokje met de Belgische kleuren uit haar tas. 'Ik zal het op je wang doen. Is dat goed?'

'Zeker!' lachte Caro. Ze liet het met plezier gebeuren. Ze viel inderdaad uit de toon met haar zomerse, blauwe salopette en haar citroengele bloesje in die zwart-geel-rode mensenmassa. Maar dat liet Caro zich niet aan haar hart komen.

'Zo!' De vrouw keek tevreden naar haar werk. 'Je ziet er stralend uit!' 'Dank je wel!' Caro glimlachte breed. Niemand kon deze dag stukmaken.

Plots ontstond er commotie. De muziek stopte en de supporters op de parking begonnen luid te roepen en te joelen. Hier en daar schoten gsm's de lucht in om alles te kunnen filmen. Ook de pers, die naast het podium stond te wachten, maakte zich klaar. Fototoestellen gingen af en camera's werden op schouders geheven. Caro probeerde te zien wat er gebeurde. Was de bus er misschien? Maar Vince had toch gezegd dat het nog tien minuten zou duren...?

Caro maakte zich zo groot mogelijk, in de hoop een glimp op te vangen van wat er aan het gebeuren was. Maar ze was te klein, ze zag helemaal niets.

‘Zijn ze er?’ vroeg Caro zenuwachtig aan de vrouw naast haar.
‘Ik denk het,’ antwoordde de vrouw. ‘Al zie ik de bus niet meteen.’
‘Ik ook niet!’ reageerde Caro. Ze ging op de tippen van haar tenen staan om toch maar iets te kunnen zien.
En toen zag ze het. Een lange, zwarte bus met geblindeerde ramen reed traag de parking op. Op de zijkant van de bus stond het logo van de Devils. Caro’s hart maakte een sprongetje.
De bus remde en kwam tot stilstand aan het podium. De menigte werd gek, er werd gezongen en geroepen, namen van spelers werden gescandeerd, er ging zelfs een confettikanon af! Duizenden rode, gele en zwarte snippertjes dwarrelden naar beneden. Maar Caro had er geen oor of oog voor. Ze merkte het geroep en gejuich niet eens op, ze hoorde de feestelijke muziek niet. Ze had alleen nog maar oog voor de bus. De deur schoof traag open en er verscheen iemand in de deuropening. De menigte werd extatisch, het gejoel werd luider en luider. En ook Caro grijsde verliefd. Vince was eindelijk daar...

HOOFDSTUK 2

Het was een koude douche toen de spits van de nationale ploeg als eerste uit de bus kwam, en niet Vince. De menigte juichte hem toe en scandeerde zijn naam. De spits zwaaide naar de enthousiaste fans, nam een paar selfies en klom uiteindelijk op het podium naast de bus.

Zo kwamen alle spelers een voor een uit de bus. Allemaal groetten ze de supporters, namen ze selfies of gaven ze een snelle handtekening. De menigte genoot er met volle teugen van! Behalve Caro... Ze was telkens weer teleurgesteld als er een speler uit de bus kwam en niet Vince. Ze wist zelf ook wel dat het logisch was dat de grote sterren eerst uitstapten, maar zij wou haar ster zien. En die liet maar op zich wachten.

Toen alle voetballers uit de bus waren gekomen en op het podium stonden en de rest van de entourage begon uit te stappen, begon Caro te twifelen. Zat Vince misschien niet op deze bus? Was er nog een bus? En stuurde hij daarom daarnet dat hij er binnen tien minuten zou zijn? Maar die tien minuten waren toch al lang voorbij? En er was geen andere bus toegekomen. Of wel? Caro keek nog eens

zoekend rond, maar er was geen tweede bus te bespeuren. Ze begreep er niets van. Waar bleef Vince dan?

‘Olivier! Olivier!’ begonnen de supporters plots te scanderen. Caro’s hart maakte een sprong. Als Olivier op de bus zat, dan Vince sowieso ook! Ze ging op de tippen van haar tenen staan zodat ze zeker alles zou zien. Olivier, in een zwart, elegant maatpak, kwam uit de bus gestapt. En achter hem Philippe en... Vince!

Caro riep het uit! Ze zwaaide wild met haar armen, maar Vince merkte haar niet op. Hij was wel naar haar op zoek, keek speurend naar de honderden mensen die voor hem stonden, in de hoop haar te zien. Maar hij zag haar niet. Uiteraard niet. Caro stond veel te ver! Ze besloot om zich een weg naar voor te banen. Ze wurmde zich tussen de extatische supporters door. ‘Sorry. Mag ik er even langs? Dank u wel.’ Met veel moeite wrong Caro zich in allerlei bochten en duwde ze mensen zachtjes opzij. Na een paar keer op voeten te zijn gaan staan en een keer bijna te zijn gevallen, raakte ze aan de voorkant van de menigte. Ze stond bijna aan het podium, maar verder kon ze niet. Er stonden dranghekken om de supporters op een veilige afstand te houden.

‘Vince!’ riep Caro. ‘Ik sta hier!’ Maar Vince hoorde haar niet. Uiteraard niet... Hij stond met Philippe onder de luidsprekers waaruit het dankwoord van Olivier galmde. ‘Zonder jullie steun waren wij nooit zo ver geraakt. Bedankt!’ De menigte schreeuwde het uit. Caro kon niet langer wachten. Ze maakte zich klaar om over het dranghek te kruipen, maar aarzelde even: was dat wel zo slim? Het mocht sowieso niet! Maar hoe ging ze anders bij Vince geraken? Caro keek snel even rond zich, ze zag geen bewaking staan. Dit was

haar kans! Snel zette ze haar voet op het dranghek en zwierde haar heen erover.

‘En wat zijn we van plan, juffrouw?’ Plots stond er een bewakingsagent naast Caro. Hij keek haar streng aan. Ze glimlachte zo lief mogelijk. Lap, dacht ze, die had ze niet gezien.

‘Euhm... Mijn lief staat daar,’ probeerde ze uit te leggen. Maar de bewakingsagent geloofde er duidelijk niets van. ‘Dat zal wel...’

‘Neen, echt. Mijn lief staat daar.’ Caro wees naar Vince. Maar de bewaker schudde zijn hoofd. ‘Dat heb ik vandaag nog al gehoord. Die spelers hebben precies heel veel liefjes als ik iedereen zou moeten geloven. U hebt geluk dat ik vandaag goedgezind ben. Ik ga u gewoon vriendelijk vragen om achter het hek te blijven, juffrouw. Niet erop staan, niet erover proberen klimmen, niets. Gewoon erachter blijven. En dan kunt u verder genieten van de aankomst.’

Caro zuchtte diep, die man ging haar duidelijk niet doorlaten. Maar ze had ook geen zin om daar braaf achter het dranghek te staan. Zeker niet als ze Vince gewoon kon zien!

‘Vince!’ riep ze zo luid ze kon. ‘Ik sta hier! Vince!’ Plots keek hij op. Hij leek Caro te hebben gehoord en keek zoekend rond. ‘Hierzo!’ riep ze nog een keer. ‘Ik sta hier!’ Daarbij kroop ze, zonder erbij na te denken, weer op het dranghek, om zich groter te maken zodat Vince haar zeker zou zien.

‘Wat had ik gezegd, juffrouw?’ zei de bewakingsagent streng. ‘Achter het hek.’ Maar Caro had geen zin om te luisteren. ‘Ik sta hier, Vince!’ riep ze nogmaals. Terwijl ze wild met haar armen zwaaide.

‘Ik heb u gewaarschuwd. Ga er nu meteen af.’ De man werd kregeilig en wou Caro hardhandig van het dranghek duwen, maar voelde plots een hand op zijn schouder.